



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **Z. V.**  
bytem X  
zastoupený advokátem Mgr. Janem Bučkem  
sídlem V. Nezvala 604, 738 01 Frýdek-Místek

proti  
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**  
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2020, č. j. X, ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání

**takto:**

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2020, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci k rukám advokáta Mgr. Jana Bučka náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**Odůvodnění:**

1. V posuzovaném případě je sporné, jestli úřad práce vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání v souladu se zákonem, když žalobce neoznámil, že je zapsaný v obchodním rejstříku jako likvidátor.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně (dále jen „úřad práce“) ze dne 2. 7. 2020, č. j. X. Úřad práce tímto rozhodnutím žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání (dále jen „evidence“) pro nesplnění podmínky pro vedení v evidenci podle § 25 odst. 1 písm. o) a oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZoZ“).

3. Žalovaný změnil rozhodnutí úřadu práce tak, že uvedl odkaz na § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 ZoZ namísto § 30 odst. 1 písm. a) ZoZ a vypustil odkaz na § 25 odst. 1 písm. o) ZoZ. Jinými slovy, žalovaný vyřazení z evidence již neodůvodňoval tím, že žalobce byl likvidátor, ale tím, že neoznámil skutečnost rozhodnou pro zařazení nebo vedení v evidenci.
4. **Žalobce v žalobě** namítal, že od roku 2004 se na činnosti společnosti W. CZ, s. r. o. v likvidaci (dále jen „společnost“) nepodílel a nepobíral žádnou odměnu. Se společníky se rozešli a žalobce odjel pracovat do zahraničí. Žalobce upozornil jednatele a společníka pana V., že se společností nechce mít nic společného. O tom, že je likvidátorem, nevěděl a žádnou činnost likvidátora nevykonával, ani za ni nepobíral nikdy odměnu. Žalobce nemohl úřadu práce oznámit, že je likvidátorem, protože to nevěděl. Ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) ZoZ stanoví, že uchazečem o zaměstnání nemůže být mj. likvidátor, v době, kdy tuto činnost vykonává. Důvodová zpráva k citovanému ustanovení uvedla, že je vhodné, aby uchazeči o zaměstnání nebyly (mimo osoby v pracovním či služebním poměru) osoby, které skutečně vykonávají výdělečnou činnost podle jiných předpisů a mají z ní příjem. Shodně citované ustanovení vykládá judikatura, a to zejména rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 Ad 11/2018-19 a rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 4 Ads 95/2009-99, nebo č. j. 8 Ads 203/2018-34. Skutečnost, že žalobce nečinil žádné úkony likvidátora, vyplývá i ze Sbírky listin v obchodním rejstříku. Zde je uveřejněna konečná zpráva o průběhu likvidace, kterou vydal jednatel V. Žalobce byl jmenován jako likvidátor soudem z řad společníků, a proto mu ani odměna nenáleží (§ 71 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník). Správní orgány v rozporu se zákonem a citovanou judikaturou nezkontrolovaly, jestli žalobce činnost likvidátora vykonává a pobírá za ni odměnu, nebo je jeho funkce pouze formální. Skutečnost, že žalobce byl formálně zapsán jako likvidátor společnosti a tuto činnost nevykonával a nepobíral za ni odměnu, nemůže být důvodem vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný změnil rozhodnutí úřadu práce tak, že ponechal pouze porušení povinnosti oznámit úřadu práce rozhodnou skutečnost podle § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 ZoZ, avšak již nespecifikoval, kterou povinnost žalobce porušil. Podle žalobce rozhodnou skutečností pro vyřazení uchazeče z evidence může být jen taková skutečnost, která brání v zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání.
5. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** poukázal na to, že podle obchodního zákoníku a posléze občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) likvidátor je povinen jednat jménem společnosti ve věcech směřujících k likvidaci a nemůže svou funkci ignorovat, ledaže by ji z objektivních důvodů nemohl vykonávat. Podle rozsudku NSS č. j. 4 Ads 95/2009-99 nelze funkci likvidátora nevykonávat. Likvidátor má řadu povinností, jichž se nemůže zbavit tím, že by svou funkci ignoroval, a to ani v případě, že byl jmenován likvidátorem proti své vůli. U žalobce nešlo o situaci, kdy by nemohl vykonávat funkci, např. ze zdravotních důvodů. Ani oznámení žalobce jednatele V., že nechce mít se společností nic společného, ho nezabavuje funkce likvidátora. Žalobci nebránila ve funkci likvidátora ani skutečnost, že pracoval od roku 2012 do roku 2019 ve Velké Británii. Nešlo o zdravotní důvody. Žalobce uvedl, že se vracel do České republiky jednou za měsíc, aby se postaral o rodinu a nemovitost. Oznámení o jmenování likvidátorem nabylo právní moci dne 18. 8. 2010, a proto muselo být žalobci oznámeno. Navíc byl tento údaj zveřejněn v obchodním rejstříku. Žalobce také uvedl, že byl v kontaktu s jednatelem V. před pěti a deseti lety a

o společnosti mluvili. Není proto věrohodné tvrzení žalobce, že o svém jmenování likvidátorem nevěděl. Nevýznamné bylo, jestli likvidátor pobíral odměnu, § 25 odst. 1 písm. o) ZoZ tuto podmínku nestanoví. Na povinnost vykonávat funkci likvidátora nemá vliv ani stav společnosti, její nečinnost a konečná zpráva o likvidaci. Pokud listiny pro obchodní rejstřík podepsal pan V., svědčí to o tom, že žalobce svou funkci likvidátora řádně nevykonával.

6. **Úřad práce** odůvodnil **rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence** uchazečů o zaměstnání tím, že vykonával funkci likvidátora a tu nelze nevykonávat. Žalobce neměl důvod ji nevykonávat. Překážkou u něj nebyly zdravotní důvody. Práce v zahraničí důvodem nevykonávání funkce likvidátora není. Žalobce si zachoval po dobu práce v zahraničí centrum zájmů v České republice. Úřad práce citoval z výpovědi žalobce, že činnost likvidátora nevykonával.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl shodné argumenty jako v rozhodnutí o odvolání.
8. **Žalobce v replice** namítl, že žalovaný pouze zopakoval odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. **Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
10. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Spornou právní otázkou mezi účastníky řízení bylo, jestli žalobce byl povinen oznámit úřadu práce překážku, která brání jeho zařazení v evidenci uchazečů o zaměstnání, a to funkci likvidátora, i když ji nevykonával a nepobíral za její výkon odměnu.
12. Podle § 25 odst. 1 písm. o) ZoZ „uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která má na území České republiky bydliště a která není nuceným správcem nebo správcem podle zvláštního právního předpisu, prokuristou nebo likvidátorem podle zvláštního právního předpisu, a to v době, kdy tuto činnost vykonává.“
13. Správní soudy tuto právní otázku již opakovaně posuzovaly. Nejvyšší správní soud vyložil citované ustanovení tak, že uchazečem o zaměstnání může být i osoba, která je sice likvidátorem, ale tuto funkci nevykonává. Účelem předmětné právní úpravy bylo vyloučit z evidence uchazečů o zaměstnání ty osoby, které mají příjmy z funkce, kterou zastávají, nebo by je mít měly. Záměrem zákonodárce bylo klást důraz na odměňování za vykonanou činnost, neboť základním smyslem státní politiky zaměstnanosti je poskytovat pomoc a materiální podporu uchazečům o zaměstnání. Ten, kdo hledá zaměstnání, nemívá příjmy z výdělečné činnosti. Pokud jmenovaný likvidátor nemá možnost pobírat jakoukoli odměnu, jelikož společnost fakticky nefunguje a je bez majetku, nelze akceptovat, aby taková osoba byla tímto znevýhodněna oproti jiným uchazečům o zaměstnání. Formalistický výklad ustoupil ústavně konformnímu teleologickému výkladu. Stěžejní otázkou je zjištění, zda uchazeč o zaměstnání a současně zapsaný likvidátor byl za výkon své funkce odměňován (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Ads 203/2018-34; č. j. 5 Ads 296/2020-20).
14. Úřad práce ani žalovaný se otázkou, zda žalobce pobíral odměnu za výkon funkce

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

likvidátora, nezabývaly a nevyložily § 25 odst. 1 písm. o) ZoZ v souladu s jeho účelem a citovanou judikaturou.

15. Krajský soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost, neboť úřad práce vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro neoznámení funkce likvidátora, ačkoli ji žalobce nevykonával a nepobíral za její výkon příjem. Současně soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaná znovu ve věci rozhodne, přičemž podle § 78 odst. 5 s. ř. s. bude vycházet z právního názoru krajského soudu, že žalobce nebyl povinen oznamovat funkci likvidátora, pokud ji nevykonával a nepobíral za její výkon odměnu.
16. Úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ze spisu soud zjistil, že advokát učinil ve věci tři úkony právní služby, kterými byly převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedené dva účelné úkony právní služby náleží advokátovi mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Repliku soud nevyžadoval a neobsahovala nic nového. Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 6 800 Kč. K této částce náleží daň z přidané hodnoty 21 % ve výši 1 428 Kč. Další náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celková částka nákladů řízení činí 11 228 Kč.

#### Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. června 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.  
samosoudkyně